

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/289/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214230607
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7214230607.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcu Q. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. N. V. XX, zast. JUDr. Tatianou Vorobelovou, advokátkou, so sídlom Bajzova 2, Košice, proti žalovanému J. M. C., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XX, Ž., zast. JUDr. Tomášom Suchým, advokátom, so sídlom Horná 13, Banská Bystrica, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 25C/243/2014-46 z 31.3.2015

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

Vychádzal z toho, že žalobca žalobu odôvodnil skutočnosťou, že so žalovaným uzatvoril 29.10.2010 darovaciu zmluvu V-9867/2010, v zmysle ktorej daroval žalovanému nehnuteľnosť v katastrálnom území Q. V., obec K. Q., okres Košice IV, vedenej na LV č. XXXXX ako byt č. X vo vchode XX, v stavbe súp.č. XXX M. K., na W. N. XX so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu a pozemkoch v podiele 1/2. Žalovaný ako darovaný dar prijal. Zároveň k predmetnej nehnuteľnosti daroval aj spoluvlastnícky podiel v 1/2 jeho dcére V. S.. Dôvodom obdarovania žalovaného bol jeho blízky vzťah k dcére žalobcu a predpoklad ich uzatvorenia ich manželstva. Žalovaný sa s dcérou žalobcu rozíšiel, pričom dôvody rozchodu dcéra žalobcovi neoznámila. Žalovaný sa po rozchode s dcérou žalobcu zachoval neslušne, žiadal dcéru žalobcu o úhradu finančnej sumy 1 233 €, a to titulom peňazí, ktoré poskytol na svadbe jeho priateľky B. vo výške 50 €, výdavky, ktoré mal so zmenou trvalého pobytu vrátane cestovného, peňazí za dovolenku, ktorú strávili spoločne a peňazí, ktoré jej dal na reklamáciu šiat a nákladov na jeho sťahovanie. Dcéra žalobcu zaplatila žalovanému 300 €. Žalovaný rozširoval medzi členmi rodiny intímnosti z osobného života dcéry, ktorá mu tieto zverila. Intímnosti dcéry s kolegom Q. oznámil aj žalobcovi a jeho manželke, pričom mal k dispozícii emailovú komunikáciu dcéry. Zároveň sa mal žalovaný vyjadriť tak, že sú mu všetci ukradnutí, nech aj pokapú do rána, čo sa žalobcu dotklo, považuje to za hrubé porušenie hrubých mravov. Žalobca dospel k záveru, že zo strany žalovaného ide o sústavné porušovanie dobrých mravov, ide o hrubý nevďak, prejavujúci sa v správaní, ktoré predstavuje značnú intenzitu, sústavnosť priebehu pôsobenia možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe podanom súdu 9.1.2015 uviedol, že sa nedopustil konania uvedeného v § 630 Obč. zák. a hrubo neporušil dobré mravy vo vzťahu k žalobcovi ani členom jeho rodiny. Žalovaný s vďakou prijal dar od žalobcu ako darcu, riadne sa oň staral, uhradil náklady s ním spojené a na svoje náklady zvyšoval jeho hodnotu. Žalovaný požiadal dcéru žalobcu o vrátenie sumy 1 233 €, pričom išlo

o oprávnené výdavky žalovaného. Žalovaný poprel, že by sa mal vyjadriť, že sú mu všetci ukradnutí a majú skapať do rána.

Mimo darovacej zmluvy bolo spomínané neurčitým spôsobom vyplácanie súrodencov dcéry žalobcu. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 108/2007, v zmysle ktorého predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru nie je akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného, alebo len samotná jeho nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Pri posudzovaní, či určité konkrétne správanie sa u darovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, treba pri tom vychádzať z princípu vzájomnosti, t.z. treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie sa darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi, či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správanie sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade by sa totiž nemohol darca úspešne domáhať vrátenia daru, lebo reakciou obdarovaného i keby bola nevhodná, nebolo by možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov, išlo by v takomto prípade o spoločensky nežiaducu vzájomnú komunikáciu medzi darcom a obdarovaným, ktorú by sotva bolo možné charakterizovať ako hrubé porušenie dobrých mravov zo strany obdarovaného. Výnimkou by bolo iba také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zjavnom nepomere so správaním sa samotného darcu. Pokiaľ sa žalobca domáha vrátenia daru v tom smere, že tieto dobré mravy mali byť porušené voči jeho dcére, v rámci zásady vzájomnosti treba posudzovať konanie, žalobcu, či toto konanie samotné nevyvolávalo konanie žalovaného a či teda bol medzi nimi zjavný nepomer. Je zjavné z vykonaného dokazovania, že ak aj boli spoločensky neprijateľné konania zo strany žalovaného smerom k dcére žalobcu, tieto boli reakciou na samotné jej chovanie. Z uvedeného vyplýva podľa zásady vzájomnosti, tieto nemôžu byť vnímané ako hrubé porušenie dobrých mravov.

Súd citoval § 3, § 629 O.z. v spojení s § 40 ods.1 O.z. a dôvodil, že z dokazovania listinnými dôkazmi - darovacou zmluvou spísanou vo forme notárskej zápisnice dňa 29.10.2010 mal súd za preukázané, že žalobcom bola žalovanému v podiele 1/2 darovaná nehnuteľnosť - byt č. X v obytnom dome súp.č. XXX M. K. N. W. N. XX s podielom na spoluvlastníckych častiach a zariadeniach bytového domu, ako aj spoluvlastnícky podiel k pozemkom. Z výpovede žalobcu, žalovaného, ako aj svedkyne V. S. jednoznačne vyplynulo, že žalobca mal v úmysle predmetnú nehnuteľnosť v podiele 1/2 darovať žalovanému. Zároveň z výpovede žalobcu, žalovaného, ako aj dcéry žalobcu - svedkyne V. S. vyplynulo, že mimo uvedenej písomnej darovacej zmluvy bolo medzi darcom, manželkou darcu a obdarovanými ústne dohodnuté vyplatenie finančnej sumy (pričom nedošlo k zhodným výpovediam o jej výške) v prospech synov darcu - súrodencov obdarovanej svedkyne V. S..

Z uvedeného je zrejmé, že písomná darovacia zmluva predložená žalobcom v konaní obsahovala jednoznačné vyhlásenie darcu o jeho vôli obdarovať žalovaného a vôľu obdarovaného v danom prípade žalovaného prijať uvedený dar, pričom z písomnej darovacej zmluvy žiadne majetkové protiplnenie nevyplýva a zároveň ústna dohoda o majetkovom plnení ako vyplýva z výpovedí účastníkov a svedkyne V. S. nemala byť protiplnením v prospech darcu, ale v prospech tretích osôb - detí darcu, pričom nebol dohodnutý určitý termín plnenia a na základe uvedeného uzavrel, že darovacia zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je bezodplatným právnym úkonom v súlade s ust. § 628 Obč. zák., obsahuje všetky náležitosti darovacej zmluvy a nie je v rozpore so zákonom, ani ho neobchádza a nie je v rozpore s dobrými mravmi, teda je platná, preto žalobu zamietol.

Z vykonaného dokazovania výpoveďou svedkyne V. S., ako aj z výpovede žalobcu mal súd za preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo po ukončení vzťahu s dcérou žalobcu k správaniu sa, ktoré možno hodnotiť ako správanie sa v rozpore s dobrými mravmi, a to vzhľadom na nevhodné sa vyjadrovanie na adresu dcéry žalobcu vo forme nadávok dcére žalobcu, ako aj vyjadrenia, že by žalovanému nevadilo pokiaľ by všetci pokapali, taktiež ako nevhodné a v rozpore s dobrými mravmi je možné hodnotiť aj oboznamovanie žalobcu a jeho manželky s emailovou komunikáciou intímneho charakteru dcéry žalobcu s treťou osobou a informovanie ďalšej rodinnej príslušníčky, nevesty žalobcu, s okolnosťami rozchodu žalovaného s dcérou žalobcu. Všetky tieto negatívne konania žalovaného súd vyhodnotil ako dôsledok jeho nepriaznivého emočného rozpoloženia v dôsledku rozchodu s dcérou žalobcu, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že tento sa oboznámil s udržiavaním intímneho vzťahu dcéry žalobcu s treťou osobou na základe emailovej komunikácie, pričom samotné toto správanie sa dcéry žalobcu je možné hodnotiť ako rozpor s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť súd tieto negatívne prejavy zo strany žalovaného nepovažoval za hrubé porušenie dobrých mravov vo vzťahu k žalobcovi resp. dcére žalobcu takej značnej intenzity, resp. sústavné porušovanie dobrých mravov, ktoré by svojim trvaním, priebehom, vážou a pôsobením nadobudlo povahu hrubého porušenia. Okolnosť,

že žalobca uplatňuje voči dcére žalobcu finančné plnenia v sume 1 233 € napriek skutočnosti, že bol obdarovaný zo strany žalobcu, súd nepovažuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Svedkyňa P. S. nepotvrdila svojou výpoveďou správanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, resp. dcére žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko všetky skutočnosti, ktoré uviedla, sa dozvedela len sprostredkované od rodiny žalobcu (z druhej ruky).

O trovách konania súd rozhodne v zmysle ust. § 151 ods. 3 O.s.p. po právoplatnosti rozsudku.

V podanom odvolaní (ktoré odôvodnil žalobca neúplne zisteným skutkovom a ďalšími odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods.2 písm.c/, d/, f/ O.s.p.) žiadal zrušiť rozsudok a vrátiť mu vec na nové konanie a rozhodnutie. V odvolaní namietal, že nepochybne v konaní bolo preukázané, že uzatvoril dňa 29.10.2010 darovaciu zmluvu V-9867/2010, podľa ktorej darca daroval žalovanému nehnuteľnosť v kat.úz. Q. V., Y. K. Q., okres Košice IV., vedenej na LV č. XXXXX P.ko byt č.X, č. vchodu XX, prízemie, súp. č. stavby XXX M. K., W. N.. XX v podiele v polovici, spoluvlastnícky podiel o veľkosti 194/10000 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel na pozemkoch o veľkosti 194/10000. Žalovaný ako obdarovaný, dar prijal. Zároveň spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 z predmetnej nehnuteľnosti daroval svojej dcére V. S., obdarovanej, ktorá taktiež dar prijala. Obidvaja sa stali podielovými spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti, každý v podiele v polovici.

Vo svedeckej výpovedi dcéra V. S. uviedla, že v čase, keď žalovaný vošiel do jej osobnej komunikácie s priateľom, už vzťahy medzi ňou a žalovaným neboli funkčné, smerovali už k rozchodu. Žalovaný po oboznámení s emailovou komunikáciou s jej priateľom, s ktorým mala fyzický pomer, jej začal nadávať a potom sa snažil dostať z nej kľudným spôsobom aké to bolo, chcel sa porovnávať, či bol lepší atď., a následne začal opätovne na ňu nadávať s tým, aká je sprostá, že mu to všetko rozpráva. Ako uviedla jej dcéra V. S. pred súdom, sa jej dotklo, že s emailovou komunikáciou intímneho charakteru s jej priateľom, oboznámil aj rodičov a to, že s tým oboznámil, jej aj povedal a následne ako to svedkyňa uviedla vo výpovedi, sa trápila ako sa pozrie svojim rodičom do očí, že toto oni museli vedieť.

Žalovaný nadviazal kontakt na sociálnej sieti fb aj s jej nevestou P. S., ktorú má rád, sú tak jedna rodina. Vo výpovedi svedkyňa P. S. uviedla, že žalovaný ju večne kontaktoval cez sociálnu sieť a snažil sa zisťovať, aký je život dcéry V., s kým sa stretáva, s kým žije, hovoril jej o tom, že má Amika a že má za ním vycestovať, aby však nehovorila o tom. Svedkyňa uviedla, že si písala so žalovaným v roku 2011, 2012, žalovaný jej písal koľko minul na jeho dcéru, ako ho zneužívala. Ešte v januári 2014 žalovaný pokračoval v komunikácii cez fb so svedkyňou, sťažoval sa jej, že sa jeho dcéra ozýva len tak 1x za 2 týždne, on ju ľúbi, poprosil ju, aby o tom, ako si písali ostalo len medzi nimi a nemá nič hovoriť Mirke a jej rodičom.

Nesúhlasil so záverom súdu v odôvodnení, že samotné správanie dcéry žalobcu je možné hodnotiť ako rozpor s dobrými mravmi. To, že počas vzťahu so žalovaným, ktorý podľa nej už nebol „funkčný“, nadviazala intímnu známosť s iným mužom a vymieňali si intímnosti na sociálnej sieti fb, nemožno považovať za správanie v rozpore s dobrými mravmi, pretože mladá žena, sa môže slobodne rozhodnúť pre intímny vzťah s iným mužom, pokiaľ nemá manželské záväzky a záväzky k rodine. Považuje ale správanie žalovaného, spočívajúce v tom, že sa bez súhlasu jeho dcéry sa zmocnil intímnej korešpondencie s jej priateľom a túto rozširoval v ich rodine tak, ako to bolo preukázané v súdnom konaní, za konanie hrubo porušujúce dobré mravy. Nepovažoval hodnotenie správania žalovaného z jeho strany za subjektívne, ako konštatoval v odôvodnení súd.

Za konanie proti dobrým mravom treba považovať také konanie, ktoré síce neodporuje zákonu, ani ho neobchádza, ale ktoré poškodzuje záujmy tretích osôb tým, že ide o konanie, ktoré sa medzi slušnými občanmi považuje za neprípustné, a ktoré by sa preto nemalo vyskytovať. Dobré mravy možno teda stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku. Na zistenie súladu konkrétneho správania s dobrými mravmi treba skúmať aj subjektívnu stránku v časovom kontexte, nielen prihliadať na ich objektívnu stránku, v tomto smere nie celkom súhlasil so záverom súdu, posudzovať len objektívne vzniknutý stav. Dcéra zaplatila 300 € a zvyšok mu má ešte vrátiť. Dcéra ho oboznámila s tým, ako sa žalovaný vyjadroval o ich rodine, že sú mu všetci ukradnutí, nech aj pokapú do rána, sa ho dotklo. To všetko, čo uviedol, pokladal za konanie hrubo porušujúce dobré mravy. Vrátenie daru je jednostranným právnym úkonom, ktorého forma nie je stanovená. Darcovi vzniká právo domáhať sa vrátenia daru až vtedy, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Ak darca uplatní toto právo, právny vzťah z darovania zanikne okamžikom, keď dôjde prejav jeho vôle k obdarovanému. K zániku tohto vzťahu dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému za splnenia podmienok § 630 OZ. Právne argumentuje rozhodnutie R 88/1998.

Napokon v odvolaní namietal, že z interpretačných pravidiel zakotvených v čl. 5 Princípov európskeho zmluvného práva (PECL), ktoré sú založené na zásadách - všeobecné pravidlo výkladu - zmluva sa má vykladať v súlade so spoločným úmyslom strán a to aj vtedy, ak sa tento úmyselne odlišoval od doslovného významu slov použitých v zmluve, pri výklade zmluvy sa tiež berie ohľad na vonkajšiu okolnosť (ktorými sú okolnosti, za ktorých bola zmluva uzavretá, správanie sa strán predbežnej dohody, dobrá viera, poctivosť a pod.). Postupom súdom došlo k odňatiu jeho súdnej ochrany, na ktorú má právo. Napokon namietal, že obdarovanie za čiastočnú odplatu jej pripadal zmiešaného darovania, ktoré však zákon považuje za odplatné darovanie, preto treba skúmať, či nejde o simulovaný predstieraný právny úkon vzhľadom na § 35, § 41a ods.2 O.z. vykladať ako dissimulovaný právny úkon.

Vo vyjadrení k odvolaniu navrhol žalovaný potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať trovy odvolacieho konania.

Je pravdou, že v čase darovania mal žalobca dôvodný predpoklad, že dôjde medzi dcérou žalobcu a žalovaným k uzavretiu manželstva. Rovnaký predpoklad však mal aj žalovaný. Žalovaný C. M. mal vždy nespochybniteľný záujem vziať si dcéru žalobcu V. S. za manželku nakoľko ju miloval. Túto skutočnosť potvrdila vo svojej výpovedi pred súdom aj samotná svedkyňa - dcéra žalobcu V. S.. Otázku spoločného manželstva a svadby naozaj rodina žalobcu a žalovaný riešili, o čom svedčí aj odpoveď dcéry žalobcu na otázku súdu (zápisnica o pojednávaní z 19.3.2015 - strany 13,14). Na otázku súdu, či sa rodičia svedkyne pýtali pred darovaním ohľadne uzatvorenia manželstva so žalovaným, svedkyňa uviedla: „Pýtali sa nás, a že po škole, lenže ja som sa do toho neplašila, aj keď som vedela, že asi k tomu dôjde, ale viete, nikdy som nebola do sobášov“. Žalovaný C. M. už aj na základe spoločnej komunikácie o svadbe s obomi rodičmi V. S. predpokladal, že dcéra žalobcu myslí toto spoločné rozhodnutie o manželstve seriózne, vážne a záväzne. O ôsmich rokoch intenzívneho vzťahu a spoločného bývania, to považoval za logické, správane a šťastné no zjavne nebola ochota si ho vziať na strane dcéry žalobcu a to pre jej vzťah s iným mužom.

V odvolaní žalobca ďalej dôvodí: „Vo svedeckej výpovedi moja dcéra V. S. uviedla, že v čase, keď sa žalovaný vošiel do jej osobnej komunikácie s priateľom, už vzťahy medzi ňou a žalovaným neboli funkčné, smerovali už k rozchodu. Žalovaný po oboznámení s emailovou komunikáciou s jej priateľom, s ktorým mala fyzický pomer, jej začal nadávať a potom sa snažil dostať z nej kľudným spôsobom, aké to bolo, chcel sa porovnávať, či bol lepší atď., s následne začal opätovne na ňu nadávať s tým, aká je sprostá, že mu to všetko rozpráva. Ako uviedla moja dcéra V. S. pred súdom, sa jej dotklo, že s emailovou komunikáciou intímneho charakteru s jej priateľom, oboznámil aj nás rodičov a to, že nás s tým oboznámil jej aj povedal a následne, ako to svedkyňa uviedla vo výpovedi, sa trápila ako sa pozrie svojim rodičom do očí, že toto oni museli vedieť“.

Počas celého pojednávania ani počas výpovedí žalobcu Q. S., svedkyne V. S. a ani svedkyne P. S., žiaden z účastníkov nespomínal osobu „kolegu Q.“. Rovnako nebolo na súdnom pojednávaní ani jediný krát spomenuté, žeby žalovaný zverejňoval emailovú poštu dcéry žalobcu medzi príbuznými. Práve naopak svedkyne uvádzali, že ony samé sa o tom bavili v kruhu rodiny. Žalovaný popiera, že by kedykoľvek rozprával žalobcovi alebo jeho manželke akékoľvek intímnosti „z fyzického pomeru s bývalým priateľom“. Vzhľadom na to, že sa žalovaný dozvedel od dcéry žalobcu V. S. niekoľko mesiacov po rozchode o tom, že žalobca o afére svojej dcéry vedel, nemal žiaden dôvod o týchto skutočnostiach žalobcovi ďalej vravieť. Je zjavné, že za rozširovanie intimizmov, považuje žalobca iba skutočnosť, že žalovaný povedal manželke žalobcu o tom, že jej dcéra mala mimo ich vzťahu milenecký pomer, pričom týmto argumentoval svoju požiadavku na úhradu jej telefónnych účtov s milencom, nakoľko toto považoval voči svojej osobe za ponižujúce.

Žalovaný bol celé 2 roky po rozchode s dcérou žalobcu nútený žiť v neistote. Na jednej strane sa táto neistota týkala samotnej dcéry žalobcu v tom zmysle, že žalovaný sa neustále pokúšal o opätovné obnovenie vzťahu s dcérou žalobcu (aj napriek jej predchádzajúcim pochybeniam), dcéra žalobcu sa s ním naďalej kontaktovala a stretávala, písala mu, že ho „ľúbi“ atď. (zápisnica o pojednávaní zo dňa 19.3.2015 - strane 15), avšak k obnoveniu vzťahu nepristúpila. Žalovaný si preto po rozchode dodnes nenašiel druhú partnerku. Jeho citová neistota vyvolaná dcérou žalobcu mu znemožnila vytvorenie nového vzťahu. Žalovanému bolo po rozchode s dcérou žalobcu samotným žalobcom ako aj jeho manželkou niekoľkokrát jasne povedané, že jeho polovica mu patrí a na tejto skutočnosti sa nič nezmení, pretože nič zlé neurobil. Celú vzniknutú situáciu a rozchod vyčítal žalobca so svojou manželkou svojej vlastnej dcére. Ešte aj v lete 2013, kedy prišiel žalovaný pozrieť rodinu S. do Slanského nového mesta, mu obaja rodičia jasne povedali, že spoločné rozhodnutie žalovaného s dcérou žalobcu o tom, že byť spolu predajú po 5 rokoch od darovania, považujú za ekonomické a správne.

K veci tiež považovali za potrebné uviesť, že tvrdenie o údajnom záväzku na majetkové plnenie je len tvrdením vykonštruovaným, ktorým sa žalobca snaží spôsobiť neplatnosť darovacej zmluvy, pričom takýto záväzok nikdy nevznikol ani ho žalovaný nikdy neprislúbil plniť. Protiplnenie nebolo podmienkou uzavretia darovacej zmluvy, a ak by bolo nič by zmluvným stranám nebránilo uzavrieť iný typ zmluvy. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že súd nevykonal dokazovanie tak, ako navrhoval na ozrejmienie oboznamovania príbuzných s intímnu komunikáciou dcéry žalobcu s jej priateľom, keď odmietol vykonať dôkaz elektronickou komunikáciou žalovaného so svedkyňou P. S. uvádzame, že žalobca tento návrh nikdy nepredniesol (zápisnica o pojednávaní zo dňa 19.3.2015 - strana 18). K výroku, že mal žalobca uviesť „pre mňa za mňa, nech všetci pokapete do rána“ sa vyjadril sám žalobca a objasnil, že to bol výraz jeho odovzdanosti a hovoril všeobecne o ľuďoch o spoločnosti ako takej, pričom toto nebolo adresované rodine žalobcu. Sama dcéra žalobcu povedala, že nevie ako to žalovaný myslel, a koho označoval (zápisnica o pojednávaní zo dňa 19.3.2015 - strana 14).

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo súd úplne zistil skutkový stav, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

Žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný. K odvolacím dôvodom, ktoré žalobkyňa uplatnila v odvolaní odvolací súd uvádza:

Inými vadami podľa § 205 ods.1 písm. b) O. s. p., ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods.1 O. s. p. a tieto vady konania postihujú chybný postup súdu prvého stupňa pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyrozumienia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumienia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 101 ods.1 O. s. p.) alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 120 ods.1 prvá veta O. s. p.), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 115a O. s. p.), i keď pre to neboli splnené podmienky]. Vada konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené [§ 205a ods.1 písm. b) O. s. p.]. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. O. s. p. (napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 129 ods.1 O. s. p. a p.).

Žiadna z uvedených skutočností nebola tvrdená v odvolaní ani odvolacím súdom nebola zistená a teda konanie nebolo postihnuté niektorou z uvedených väd, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci

boli tvrdené, súd prvého stupňa nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Podľa § 120 ods.1 tretia veta O. s. p. súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súdna prax vykladá toto ust. tak, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy, pričom také vykonanie dôkazov je podmienené ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci a ide o dôkazy, ktoré vyplynú z priebehu konania. Súd má iba možnosť vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrnuté dôkazy, ale nie povinnosť a preto iba od neho závisí, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, avšak ak by bol v konaní takýto dôkaz potrebný a nevyhnutný a súd by o ňom vedel, bez ohľadu na návrhy účastníkov konania by musel výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, lebo je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že základný princíp nezávislosti súdu je potrebné dôsledne aplikovať aj na jeho postup podľa § 120 ods.1 tretia veta O. s. p. a v každom štádiu konania zväžiť, ktoré dôkazy - vzhľadom na uplatňovaný petit - treba výnimočne a nevyhnutne vykonať pre rozhodnutie vo veci. Takýto výklad uvedeného ust. nie je ani v rozpore s uznávanou a v praxi súdov aplikovanou a nespochybňovanou skutočnosťou, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania, keď ich vykonanie (nevykonanie) závisí od jeho hodnotenia s poukazom na § 132 O. s. p.

Na zdôraznenie správnosti rozsudku je treba doplniť, že dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (najmä nezneužívanie výkonu práv, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov), pričom súdy pri rozhodovaní musia pristupovať k dôvodu nedovolenosti rezervovania a hľadať skôr iné príčiny nedovolenosti alebo neplatnosti než by bol rozpor obsahu alebo účelu právneho úkonu s dobrými mravmi. Napríklad podľa ustálenej súdnej praxe R 42/1972, darovanie napr. rodinného domčeka patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov jedným z manželov a druhému manželovi treba posudzovať ako obchádzanie (§ 39 OZ) kogentných ustanovení Občianskeho zákonníka o rozsahu a trvaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Absolútne neplatný právny úkon nepôsobí právne následky ani v prípade, keď na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti, (R 39/1998, rozhodnutie NS SR).

Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že žalobca mal v čase darovania dôvodný predpoklad, keď dôjde medzi dcérou žalobcu a žalovaným k uzavretiu manželstva, rovnako tak predpokladal aj žalovaný, on mal záujem vziať si dcéru žalobcu V. S. za manželku, nakoľko ju miloval. Túto skutočnosť potvrdila aj vo svojej výpovedi pred súdom aj samotná svedkyňa - dcéra žalobcu V. S., spoločný život v manželstve a svadbu plánovali a rodina žalobcu a žalovaný tieto skutočnosti aj riešili, o čom svedčí aj odpoveď dcéry žalobcu na otázku súdu (viď zápisnicu o pojednávaní z 19.3.2015).

Z uvedeného je zrejmé, že aj keď žalovaný bol celé dva roky po rozchode s dcérou žalobcu nútený žiť v neistote, práve on sa neustále pokúšal o opätovné obnovenie vzťahu s dcérou žalobcu, stretávali sa spolu a napokon dodnes si žalobca nenašiel druhú partnerku. Žalobca sám povedal niekoľkokrát žalovanému a bola tam aj jeho manželka, že jeho polovica mu patrí a na tieto skutočnosti sa nič nezmení, pretože nič zlé neurobil, práve situáciu a rozchod vyčítal žalobca so svojou manželkou len svojej vlastnej dcére (v lete roku 2013, z vyluchu svedkov nevyplýva opak tvrdenia žalovaného).

K zistenému skutkovému stavu zhromaždeného súdom prvého stupňa a odvolacím námietkam žalobcu je treba doplniť, že v žiadnom prípade nešlo o neplatnú darovaciu zmluvu, zo zmluvy nevyplýva, aby protiplnenie bolo podmienkou uzavretia darovacej zmluvy, a ak by bolo, potom mohli zmluvné strany uzavrieť iný typ zmluvy.

Napokon odvolacie námietky z hľadiska obsahu výpovede svedkyne P. S. nie sú opodstatnené ohľadne správania sa žalovaného vo vzťahu k žalobcovi (ku dcére žalobcu sa mal správať v rozpore s dobrými

mravmi žalovaný), keďže všetky skutočnosti, ktoré svedkyňa uviedla sa dozvedela len sprostredkovane od rodiny žalobcu (tzv. z druhej ruky).

Odvolačí súd v ostatných námietkach odvolania odkazuje na presvedčivé dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa súd vypořiadal presvedčivo.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa odôvodňuje § 224 ods.1 a § 142 ods.1 O.s.p., lebo žalobca bol neúspešný, a nejde o účelné trovy vynaložené v odvolacom konaní u úspešného žalovaného, lebo aj bez tohto vyjadrenia by musel odvolací súd rozhodnúť (neobsahujú nové skutočnosti, ktoré by nevyplyvali z obsahu spisu).

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.